

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 685/2567

พนักงานอัยการสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีอาญา 4 ภาค 9 โจทก์ นาย ย. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 135/1, ป.อ. มาตรา 210

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานเป็นช่องโจร เป็นความผิดสำเร็จเมื่อมีการสมคบกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่บัญญัติไว้ในภาค 2 ของ ป.อ. ส่วนความผิดฐานร่วมกันก่อการร้ายโดยใช้กำลังประทุษร้ายเป็นการกระทำที่ล่วงเลยการสมคบกันแล้ว แม้การกระทำความผิดทั้งสองฐานดังกล่าว กระทำในช่วงเดียวกันแต่เป็นการกระทำที่แตกต่างกัน ทั้งเจตนาและความมุ่งหมายก็เป็นคนละอย่างต่างกัน จึงเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 80, 83, 91, 135/1, 210, 221, 224, 289 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 38, 55, 74, 78 ribsongกลาง นับโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 490/2563, 491/2563 และ 824/2563 คดีอาญาหมายเลขดำที่ 105/2564 และ 277/2564 ของศาลชั้นต้น และนับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 4667/2557 ของศาลชั้นต้น และคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 139/2562 ของศาลจังหวัดยะลา จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้รับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง แต่ให้รับของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษากลับว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 135/1 (1), 210 วรรคสอง, 221, 224 วรรคหนึ่ง, 289 (2) (4) ประกอบมาตรา 80, 289 (2) (4) ประกอบมาตรา 83 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 วรรคหนึ่งและวรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ความผิดฐานเป็นช่องโจร ฐานร่วมกันกระทำให้เกิดระเบิดเป็นเหตุให้บุคคลอื่นถึงแก่ความตาย ฐานร่วมกันมีวัตถุระเบิดซึ่งนายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ไว้ในครอบครอง ฐานร่วมกันใช้วัตถุระเบิดดังกล่าวในการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 ฐานร่วมกันก่อการร้าย ฐานร่วมกันพยายามฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่โดยไตร่ตรองไว้ก่อน และฐานร่วมกันฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่โดยไตร่ตรองไว้ก่อน เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานร่วมกันฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่โดยไตร่ตรองไว้ก่อน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ลงโทษประหารชีวิตจำเลยทั้งสอง คำให้การในชั้นดำเนินกรรมวิธีซักถามของจำเลยที่ 1 และในชั้นสอบสวนของจำเลยทั้งสอง เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (1) ลดโทษให้คนละหนึ่งในสาม คงจำคุกจำเลยทั้งสองคนละตลอดชีวิต โดยนับโทษของจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 490 - 491/2563, 824/2563 ของศาลชั้นต้น และนับโทษของจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่

4667/2557 ของศาลชั้นต้น และคดีหมายเลขแดงที่ 139/2562 ของศาลจังหวัดยะลา ส่วนคำขอให้รับโทษของจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษจำคุกในคดีหมายเลขดำที่ 105/2564 และ 277/2564 ของศาลชั้นต้น ไม่ปรากฏว่าคดีดังกล่าวศาลมีคำพิพากษาแล้วหรือไม่ จึงให้ยกคำขอนี้ และให้รับของกลางตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยทั้งสองฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่าก่อนเกิดเหตุมีคณะบุคคลมากกว่าห้าคนขึ้นไป ซึ่งปกปิดวิธีดำเนินการและมีความมุ่งหมายเพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมาย สมคบกันก่อตั้งขบวนการก่อการร้ายใช้ชื่อว่า ขบวนการ ก. มีวัตถุประสงค์เพื่อแบ่งแยกราชอาณาจักรไทยและเพื่อยึดอำนาจการปกครองในส่วนจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส และบางอำเภอของจังหวัดสงขลา อันเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรไทย ตั้งตนเป็นอิสระปกครองตนเองเรียกว่า รัฐปัตตานีหรือปัตตานีดารุสสลาม โดยสะสมกำลังพลและอาวุธ กระทำการก่อการร้าย ยุยง ปลุกระดม ชักจูงราษฎรที่นับถือศาสนาอิสลามให้เกลียดชังราษฎรที่นับถือศาสนาพุทธและเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้เข้าเป็นสมาชิกขบวนการดังกล่าว มีการจัดตั้งกองกำลังติดอาวุธทำการก่อการร้ายในพื้นที่ต่าง ๆ ในเขตจังหวัดปัตตานี จังหวัดยะลา จังหวัดนราธิวาส และบางอำเภอของจังหวัดสงขลา อันเป็นความผิดอาญาซึ่งความผิดนั้นมีโทษจำคุกอย่างสูงตั้งแต่หนึ่งปีขึ้นไป ด้วยการใช้กำลังประทุษร้ายและกระทำการอันก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต อันตรายอย่างร้ายแรงต่อร่างกายและเสรีภาพของบุคคลด้วยการก่อการร้ายในรูปแบบต่าง ๆ เมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2555 เวลาใดไม่ปรากฏชัด ถึงวันที่ 21 ตุลาคม 2555 เวลากลางวันต่อเนื่องกัน มีคนร้ายซึ่งเป็นแนวร่วมขบวนการดังกล่าวหลายคนร่วมกันมีวัตถุประสงค์แสวงหาเครื่องที่ประกอบขึ้นเอง 2 ลูกและร่วมกันใช้ระเบิดแสวงเครื่องลูกที่หนึ่งจุดชนวนระเบิดที่ซุกซ่อนไว้ที่เส้นทางถนนสายบือเระ – บือแนะปิแย ขณะและผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 8 ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ทหารเดินเท้าออกลาดตระเวนในเส้นทางดังกล่าว จนมาถึงบริเวณบ้านตันหยงที่เกิดเหตุเป็นเหตุให้ผู้เสียหายที่ 4 ถึงที่ 7 ได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย ตามใบนำส่งผู้บาดเจ็บให้แพทย์ตรวจชั้นสูตร จากนั้นผู้เสียหายที่ 9 ถึงที่ 15 และผู้ตายทั้งสองเดินทางโดยรถหุ้มเกราะวี 150 จำนวน 2 คัน มาถึงถนนสายกาเยาะมาตี – บ้านซูโว บริเวณบ้านซูโว เพื่อช่วยเหลือผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 8 คนร้ายซึ่งเป็นแนวร่วมขบวนการหลายคนดังกล่าว ร่วมกันจุดชนวนระเบิดแสวงเครื่องลูกที่สองที่ซุกซ่อนไว้บริเวณบ้านซูโวที่เกิดเหตุเป็นเหตุให้สะเก็ดระเบิดถูกผู้เสียหายที่ 14 และที่ 15 ได้รับบาดเจ็บเป็นอันตรายแก่กาย และผู้ตายทั้งสองถึงแก่ความตาย ตามใบนำส่งผู้บาดเจ็บให้แพทย์ตรวจชั้นสูตรและรายงานการชันสูตรพลิกศพ ระเบิดถูกรถหุ้มเกราะวี 150 ซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ 16 ได้รับความเสียหาย ตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายเจ้าพนักงานตรวจที่เกิดเหตุที่กลุ่มคนร้ายพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 1 ถึงที่ 8 ยึดได้แผ่นโลหะภาชนะบรรจุระเบิด 1 แผ่น เหล็กเส้นตัดท่อน 1 ลูก สายไฟสีดำและสีขาว 2 เส้น ชิ้นส่วนแบตเตอรี่ 1 ชิ้น เศษชิ้นส่วนหลอดดินขยาย 1 ชิ้น สวิตช์สีดำ 1 ชิ้น เศษถุงพลาสติกสีดำ 1 ชิ้น เทปพันสายไฟสีดำและสีส้ม 1 ชิ้น เป็นของกลาง ตามบัญชีของกลางคดีอาญา และตรวจที่เกิดเหตุที่กลุ่มคนร้ายพยายามฆ่าผู้เสียหายที่ 9 ถึงที่ 15 และฆ่าผู้ตายทั้งสอง ยึดได้แผ่นโลหะภาชนะบรรจุระเบิด 1 ลูก เหล็กเส้นตัดท่อน 1 ลูก สายไฟสีขาว 1 เส้น และเทปพันสายไฟสีดำ 1 ชิ้น เป็นของกลาง ตามบัญชีของกลางคดีอาญา มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยทั้งสองเป็นสมาชิกของคณะบุคคลขบวนการกู้ชาติรัฐปัตตานี ซึ่งปกปิดวิธีดำเนินการและมีความมุ่งหมายก่อการร้ายเพื่อแบ่งแยกดินแดน โดยจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้วัตถุระเบิดแสวงเครื่องเป็นอาวุธจุดชนวนระเบิด เป็นเหตุให้

ผู้ตายทั้งสองถึงแก่ความตายผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บและรถหุ้มเกราะวี 150 ได้รับความเสียหาย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแผนการก่อการร้ายดังกล่าว แม้โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นเหตุการณ์ขณะคนร้ายลอบวางระเบิดและจุดชนวนระเบิด แต่จำเลยที่ 1 และนาย ก. ได้ให้ถ้อยคำต่อเจ้าหน้าที่ทหาร ตามพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พ.ศ. 2457 ตามสรุปผลการดำเนินกรรมวิธี และให้ถ้อยคำต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. 2548 ตามรายงานผลการซักถามเบื้องต้นและให้การในฐานะพยาน ทั้งจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การในชั้นสอบสวน ตามบันทึกคำให้การผู้ต้องหาและใบต่อคำให้การ โดยมีสิบโท พ. อาสาสมัครทหารพรานอรรถพล ร้อยตำรวจเอก อ. เจ้าหน้าที่ผู้ซักถาม พันตำรวจโท ว. และพันตำรวจโท ท. พนักงานสอบสวน มาเบิกความสนับสนุน สรุปได้ความว่า จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพว่าเป็นสมาชิกแนวร่วมขบวนการ ก. ร่วมก่อเหตุวางระเบิดคดีนี้ และให้การว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดด้วย โดยจำเลยที่ 1 นำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพ จุดเกิดเหตุที่จำเลยที่ 1 วางระเบิดซึ่งอยู่ใกล้กับศาลาริมทาง ตามบันทึกคำให้การผู้ต้องหาและภาพถ่าย ส่วนจำเลยที่ 2 แม้ให้การปฏิเสธ แต่ให้การรับว่า เข้าร่วมเป็นสมาชิกขบวนการแบ่งแยกดินแดน และร่วมวางระเบิดคดีนี้ พยานโจทก์ทั้งห้าเป็นเจ้าพนักงานของรัฐเบิกความไปตามหน้าที่ ไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยทั้งสองมาก่อนและเบิกความสอดคล้องต้องกัน เชื่อว่าเบิกความตามความเป็นจริงแม้พยานโจทก์ดังกล่าวมิได้รู้เห็นเหตุการณ์หรือทราบถึงพฤติการณ์การกระทำความผิดของจำเลยทั้งสองมาด้วยตนเองโดยตรง ซึ่งเป็นเพียงพยานบอกเล่า ส่วนผลการดำเนินกรรมวิธี ผลการซักถามเบื้องต้น บันทึกคำให้การในฐานะพยาน บันทึกคำให้การของผู้ต้องหา บันทึกการนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำรับสารภาพและภาพถ่ายดังกล่าว ซึ่งถือว่าเป็นพยานบอกเล่าเช่นเดียวกัน แต่ตามกฎหมายมิได้ห้ามรับฟังพยานบอกเล่าเสียทีเดียว หากพิจารณาตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่า นั้น น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ ศาลย่อมมีอำนาจรับฟังพยานบอกเล่า นั้นเพียงแต่ว่าการชั่งน้ำหนักพยานบอกเล่า ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 วรรคสอง (1) และมาตรา 227/1 เมื่อพิจารณานำชี้ถ้อยคำของจำเลยทั้งสองตั้งแต่ชั้นควบคุมตัวที่หน่วยซักถามกรมทหารพรานที่ 46 จังหวัดนราธิวาส ที่ศูนย์พิทักษ์สันติจังหวัดยะลา การสอบคำให้การจำเลยที่ 1 ในฐานะพยานและผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนแล้ว จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพว่าร่วมกระทำความผิดคดีนี้มาโดยตลอด ซึ่งมีการบันทึกการให้ถ้อยคำและให้การต่อเจ้าหน้าที่ทหารและเจ้าพนักงานตำรวจคนละหน่วยงานกันและคนละเวลา กัน โดยมีรายละเอียดของการกระทำ และตัวบุคคลซึ่งยากที่บุคคลที่ไม่เกี่ยวข้องจะแต่งเรื่องราวเพื่อปรักปรำจำเลยทั้งสอง ทั้งในการดำเนินการดังกล่าว ก็ได้มีการบันทึกภาพเคลื่อนไหวตามแผ่นวีดีโดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงใด ๆ ที่จะสื่อให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 ให้ถ้อยคำ ให้การหรือนำชี้ที่เกิดเหตุโดยไม่สมัครใจ ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 1 มีทนายความ ภริยา และน้องสาวเข้าร่วมฟังการสอบสวนด้วย ส่วนจำเลยที่ 2 แม้จะให้การปฏิเสธเมื่อถูกแจ้งข้อกล่าวหา แต่เมื่อพนักงานสอบสวนถามคำให้การในรายละเอียด จำเลยที่ 2 ก็ให้การยอมรับข้อเท็จจริงสอดคล้องกับคำให้การของจำเลยที่ 1 โดยมีทนายความลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การดังกล่าวด้วย ทั้งจำเลยที่ 2 นำชี้ที่เกิดเหตุที่ตนร่วมกับพวกนำวัตถุระเบิดไปฝังเพื่อก่อเหตุด้วย ตามภาพถ่ายประกอบคดี เมื่อไม่ปรากฏว่า ถ้อยคำและคำให้การของจำเลยทั้งสองดังกล่าวเกิดขึ้น

โดยมิชอบแต่อย่างใด จึงสามารถอ้างเป็นพยานหลักฐานและรับฟังเพื่อลงโทษจำเลยทั้งสองได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 พยานหลักฐานของโจทก์รับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยทั้งสองร่วมกระทำความผิดตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิจารณามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า ความผิดฐานเป็นช่องโจรกับฐานร่วมกันก่อการร้ายโดยใช้กำลังประทุษร้ายเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันหรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานเป็นช่องโจร เป็นความผิดสำเร็จเมื่อมีการสมคบกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่บัญญัติไว้ในภาค 2 ของ

ประมวลกฎหมายอาญา ส่วนความผิดฐานร่วมกันก่อการร้ายโดยใช้กำลังประทุษร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 135/1 (1) เป็นการกระทำที่ล่วงเลยการสมคบกันแล้ว กล่าวคือ มีการลงมือใช้วัตถุระเบิดฆ่าและพยายามฆ่าเจ้าหน้าที่ของรัฐ จึงเป็นความผิดต่างกรรมกัน แม้การกระทำความผิดทั้งสองฐานดังกล่าว กระทำในช่วงเดียวกันแต่เป็นการกระทำที่แตกต่างกัน ทั้งเจตนาและความมุ่งหมายก็เป็นคนละอย่างต่างกัน จึงเป็นความผิดต่างกรรมต่างวาระกัน มิใช่เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น ส่วนที่โจทก์ขอให้ปรับโทษจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 105/2564 ของศาลชั้นต้นนั้น เห็นว่า คดีดังกล่าวศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกแล้ว จึงให้ปรับโทษต่อไปได้ พิจารณาแก้เป็นว่า ความผิดฐานเป็นช่องโจรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 210 วรรคสอง กับความผิดฐานร่วมกันก่อการร้ายโดยใช้กำลังประทุษร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 135/1 (1) เป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเป็นช่องโจร จำคุกคนละ 3 ปี คำให้การในชั้นดำเนินกรรมวิธีซักถามและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกคนละ 2 ปี ส่วนโทษความผิดฐานร่วมกันก่อการร้ายและความผิดฐานอื่นให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุกจำเลยทั้งสองคนตลอดชีวิตตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) ให้ปรับโทษจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 105/2564 ของศาลชั้นต้น นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

ภัทริกา จุลฤกษ์ · ปุณณะ จงนิมิตรสถาพร · จรุญ โขครุ่งวรานนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/685/2567>